

Donato Carrisi

A SÖTÉTSÉG VADÁSZÁ

Donato Carrisi

A SÖTÉTSÉG VADÁSZÁ

Marcus 2.

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Il cacciatore del buio

Copyright © 2014 Longanesi & C., Milano
Gruppo editoriale Mauri Spagnol

Hungarian translation © Kajsza Krisztina

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
KAJSZA KRISZTINA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 263 8

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KENYÓ ILDIKÓ

Nyomta és kötötte GELBERT ECO PRINT Kft.
Felelős vezető Gellér Róbert ügyvezető

Prológus

A SÖTÉTSÉG VADÁSZÁ

A világra jövünk, majd mindent elfelejtve meghalunk.

Ez történt vele is. Másodsorra is megszületett, de előbb meg kellett halnia. Ennek az volt az ára, hogy elfeledje, ki is ő valójában.

Nem létezem, ismételte magában, mert ez volt az egyetlen igazság, amit ismert.

A golyó, amely átlukasztotta a halántékát, magával vitte a múltját és vele együtt az identitását is. Viszont nem sértette meg az általános memóriáját és az agy beszédközpontját, és különös módon több nyelven is beszélt.

A nyelvek iránti tehetsége volt az egyetlen bizonyossága önmagáról.

Miközben Prágában egy kórházi ágyon fekvve arra várt, hogy rájöjjön, ki is ő valójában, egyik éjszaka felébredt, és az ágya mellett egy szelíd megjelenésű férfit látott, akinek fekete haja oldalra volt fésülve, akár egy fiúcskának. Az rámosolygott, és csupán anynyit mondott:

– Én tudom, ki vagy.

E szavak ahelyett, hogy felszabadították volna, egy újabb rejtély előhírnökei voltak, mert ekkor a feketébe öltözött férfi két lepecsételt levelet tett elé.

Az egyikben, ahogy mondta, egy húszezer eurós látra szóló csekk volt, és egy fiktív névre szóló útlevel, amiből csak a fénykép hiányzott.

A másikban pedig az igazság.

A döntéshez a férfi annyi időt engedélyezett neki, amennyit

csak akart. Mert nem mindig jó az, ha mindent tudunk önmagunkról, ő pedig tulajdonképpen egy második esélyt kapott.

– Gondolj csak bele – bátorította –, hányan szeretnének a helyzetekben lenni... Hányan szeretnék, ha az amnézia örökre kitörölne az agyukból minden hibát, kudarcot, a múlt gyötrelmeit, hogy mindent ott kezdjenek újra a világban, ahol csak akarják? Ha ezt az utat választod, dobd el a másik borítékot anélkül, hogy kinyitnád, és hallgass rám!

Azért, hogy megkönnyítse a döntést, elárulta neki, hogy odakint senki sem keresi, és senki sem várja. Mert nincsenek szerettei, sem családja.

Azzal elment, és magával vitte a titkait.

Ő pedig ott maradt a két borítékra meredve egész éjjel és a rá következő napokban is. Valami azt súgta neki, hogy a férfi alapjában véve már tisztában volt vele, miként fog dönteni.

A probléma azt volt, hogy ő viszont nem tudta.

A gondolat, hogy a második boríték tartalma nem fog tetszeni neki, már benne volt ebben a furcsa ajánlatban. Nem tudom, ki vagyok, ismételtette magában, de rájött, hogy énje egy bizonyos részét jól ismeri: azt, amelyik ezzel a kétellyel nem tudná leélni a hátralévő életét.

Így a kórházból való elbocsátását megelőző napon szétépte a csekket és a hamis útlevelet tartalmazó borítékot, nehogy meggondolhassa magát. Aztán felbontotta azt, amelyik állítólag mindent fel fog tárni előtte.

Egy Rómába szóló vonatjegyet tartalmazott, némi aprópénzt és egy templom nevét.

San Luigi dei Francesi.

Egy álló napjába telt, hogy eljusson az úti céljához.

Leült az egyik hátsó padba a középső templomhajójában, amely valóságos remekmű volt – a reneszánsz és a barokk stílus tökéletes ötvözete –, és órák hosszat ott maradt. A turisták, akik ellettek a kegyhelyet, nem törődtek a jelenlétével. Ő maga is elámult

azon, hogy micsoda szépség veszi körül. Az új ismeretek közül, amelyekből újjászületett memóriája építkezett, e csodás műemlékek képeit nemigen fogja elfelejteni, ebben biztos volt.

De még nem tudta, mi köze lehet hozzájuk.

Amikor késő este a látogatók csoportjai kiözönlöttek a templomból – egy küszöbönálló vihar is siettetete őket –, elbújt az egyik gyóntatófülkében. Nem tudta, hová máshová mehetne. A kapuk el voltak reteszelve, a villanyt lekapcsolták, csak a fogadalmi gyertyák világították meg a helyiséget. Kint eleredt az eső. Az ég dörgésétől vibrált a levegő a templom belsejében.

Ekkor felhangzott egy hang, amely azt visszhangozta: „Gyere, és nézd meg, Marcus!”

Tehát így hívták. Saját nevének hallatán nem érzett semmi olyasmit, amire számított. E név úgy hangzott, mint bármelyik másik, egyáltalán nem volt ismerős a csengése.

Marcus előjött a rejtekhelyéről, és keresni kezdte azt az embert, akivel egyetlenegyszer találkozott Prágában. Az egyik oszlop mögött vette észre: az oldalkápolna előtt volt. Háttal állt, mozdulatlanul.

– Ki vagyok?

A férfi nem felelt. Továbbra is maga elé meredt. A kis kápolna falán három nagy festmény volt látható.

– Caravaggio ezeket a képeket 1599 és 1602 között festette. Szent Máté elhívása, ihletettsége és mártíromsága. A kedven-cem az utolsó – mutatott a jobb oldali képre, majd Marcushoz fordult: – A keresztény hagyomány szerint Szent Máté apostolt és evangelistát meggyilkolták.

A képen a szent a földön fekszik, miközben gyilkosa tört szegez neki, és kész halálra sebezni. Körülöttük a jelenlévők menekülnek, rettegve attól, ami hamarosan bekövetkezik, teret engedve így a küszöbönálló gonosztettnek. Máté, ahelyett hogy menekülni próbálna a sorsa elől, széttárt karral várja a törszúrást, ami a mártíromságot és azzal együtt az örök szentséget adományozza neki.

– Caravaggio kicsapongó életet élt, Róma legromlottabb, legkorruptabb negyedeit látogatta, és a képei megfestésére gyakran az utcán látottak inspirálták. Ebben az esetben az erőszak. Tehát próbáld elképzelni, hogy ebben a jelenetben nincs semmi szent vagy üdvözítő, próbáld elképzelni hétköznapi emberekkel... Mit látsz most?

Marcus egy pillanatra elgondolkodott.

– Egy gyilkosságot – mondta.

A másik lassan bólintott, majd folytatta:

– Valaki fejbe lőtt téged egy prágai hotelszobában.

Az eső zaja felerősödött, amihez a templom visszhangja is hozzájárult. Marcus arra gondolt, hogy a férfi meghatározott céllal mutatta meg neki a festményt. Arra akarta rávezetni, hogy tegye fel magában a kérdést: ki lehetne ő ebben a jelenetben – áldozat vagy gyilkos?

– Mások ezen a képen az üdvözülést látják, de én miért csak a gonoszságot érzékelem rajta? – kérdezte Marcus. – Miért?

Miközben egy villám megvilágította az üveglakot, a férfi elmosolyodott.

– Clementének hívnak. Papok vagyunk.

Ez a kijelentés mélyen megrázta Marcust.

– A lelked egy része, amelyről megfeledeztél, képes arra, hogy érzékelje a gonoszság jeleit. Az anomáliákat.

Clemente ekkor Marcus vállára tette a kezét.

– Van egy hely, ahol a fény világa a sötétség világával találkozik. Itt történik minden: az árnyak földjén, ahol minden elmosódott, zavaros, megfoghatatlan. Te egy őr voltál, akit e határvonal védelmére rendeltek. De időnként mégis át tud jutni valami... A te feladatod az volt, hogy ezt visszaüzd a sötétségbe.

A pap hagyta, hogy ennek a mondatnak a hangjai szertefoszoljanak a vihar robajában.

– Sok-sok évvel ezelőtt esküt tettél: senkinek sem szabad tudnia a létezéséről. Soha. Csak abban az időintervallumban

mondhatod ki, hogy ki vagy, ami a villámlás és a mennydörgés között telik el.

A villámlás és a dörgés közötti időintervallumban...

– Ki vagyok? – próbált rájönni Marcus.

– Egy szent rend utolsó képviselője. Egy penitenciárius. Te elfelejtetted a világot, de a világ is megfélekezett rólatok. Valaha az emberek a „sötétség vadászainak” hívtak benneteket.

A Vatikánvárosi Állam a világ legkisebb területű és népességű szuverén állama. Alig fél négyzetkilométer Róma szívében. A Szent Péter-székesegyház mögött terül el. Határait erős várfal védi.

Valaha az Örök Város teljes egészében a pápához tartozott. De amikor 1870-ben Rómát – a Vatikán kivételével – a nem sokkal korábban megalakult Olasz Királysághoz csatolták, a pápa visszahúzódott az apró enklávéba, ahol tovább gyakorolhatta a hatalmát.

Önálló államként az alapterület mellett a Vatikánnak vannak lakosai és kormányzervei. Lakossága egyházi emberekre és laikusokra oszlik, attól függően, hogy tettek-e fogadalmat. Egyesek a városfalon belül, mások pedig azon kívül, olasz területen laknak, és nap mint nap ingáznak, hogy eljussanak a munkahelyükre, vagy valamelyik hivatalba, illetve minisztériumba; ilyenkor át kell haladniuk a Vatikánvárosba vezető öt kapu egyikén.

A várfalon belül különféle infrastruktúrák és szolgáltatások találhatóak: egy szupermarket, egy postahivatal, egy kis kórház, egy gyógyszertár, egy bíróság, amely az egyházjog szerint ítélezkedik; az enklávé még egy kis erőművel is rendelkezik. Van továbbá egy helikopter-leszállóhely, sőt, még egy vasútállomás is, de az kizárólag a pápa utazásaira szolgál.

A hivatalos nyelv a latin.

A bazilikán, a pápai rezidencián és a kormányzati épületeken kívül a városka területeit hatalmas parkok foglalják el; itt található továbbá a Vatikáni Múzeum, amelyet nap mint nap több ezer turista keres fel, akik körútjuk végén magasba meredő orral

csodálják a Sixtus-kápolna csodás boltívén Michelangelónak *Az utolsó ítéletét*.

Épp itt vette kezdetét a vészhelyzet.

Délután négy óra körül, két órával a múzeumok hivatalos zárórája előtt az örök elkezdtek udvariasan kifele terelni a látogatókat anélkül, hogy bármiféle felvilágosítást adtak volna. Ugyanebben a percben a miniállam laikus személyzetét megkérték, hogy húzódjanak vissza a lakásaikba a városfalon kívül és belül is. A bent lakók további utasításig nem hagyhatták el az otthonaikat. A felhívás az egyházi személyekre is kiterjedt, akiket arra kértek, hogy térjenek vissza a rezidenciáikba, vagy valamelyik városfalon belüli kolostorba menjenek.

A svájci gárda, a pápa zsoldosai, amelynek a tagjait 1506 óta kizárólag a svájci kantonokból verbuválják, azt a parancsot kapta, hogy zárjanak le minden bejáratot, kezdve a legfontosabbal, a Sant'Anna városkapuval. A közvetlen telefonvonalak megszakadtak, a mobiltelefonok térereje megszűnt.

Azon a hideg téli napon este hatkor az apró városállam légmentesen el volt zárva a külvilágtól. Senki sem tudott be- vagy kijönni vagy külföldi országokkal kommunikálni.

Senki, kivéve azt a két alakot, akik a sötétben a San Damaso-udvaron és a Raffaello-loggián haladtak keresztül.

Az egész parkban megszűnt az áramszolgáltatás. Két férfi léptei visszhangzottak a síri csendben.

– Siessünk, csak harminc percünk van! – mondta Clemente.

Marcus tisztában volt azzal, hogy az elszigeteltség nem tarthat sokáig, és fennállt annak a veszélye, hogy valaki odakint gyanút fog. Ahogy a barátja beszámolt róla, már elkészült egy verzió a sajtó számára: hivatalosan azzal indokolják meg a karanténszerű állapotot, hogy egy esetleges vészhelyzetben életbe lépő kimenekítési terv főpróbáját tartották meg.

De a valódi oknak semmiképpen sem szabadott kitudódnia.

A két pap bekapcsolta a zseblámpáját, és behatolt a huszonhárom hektáron elterülő parkba, ami az egész Vatikánvárosi Állam alapterületének a felét tette ki. Olasz, francia és angol parkra volt felosztva, és a világ legkülönbözőbb részeiből származó botanikai fajoknak adott helyet. A pápák büszkesége volt. Sokuk sétált, elmélkedett és imádkozott e növények között.

Marcus és Clemente keresztülment a sétányokon a sövények mentén, amelyeket a kertészek úgy formáztak meg, hogy márványszobrokra hasonlítottak. Áthaladtak a hatalmas pálmák és libanoni cédrusok alatt a díszes szökőkutak csobogásától kísérve. Beléptek a rózsakertbe, amely XXIII. János pápa akarata szerint készült; a tavasszal itt viruló rózsák magának a szentté avatott pápának a nevét viselik.

A magas falak túloldalán kaotikus volt a forgalom, de ezen az oldalon tökéletes csend és nyugalom honolt.

Ennek ellenére ez nem békés hely, gondolta Marcus. Legálábbis már nem az. A békét megtörte valami, ami aznap délután történt meg, illetve amelyet akkor fedeztek fel.

Azon a részen, ahová a két penitenciárius tartott, a természet nem volt úgy megszelídítve, mint a park többi területén. A város zöld tüdejében ugyanis volt egy terület, ahol a fák és a bokrok szabadon nőhettek a kéthektárnyi erdős területen.

Csak annyi emberi beavatkozás történt, hogy időközönként eltávolították a száraz gallyakat. Éppen ezzel foglalatzkodott az a kertész, aki riadóztatott.

Marcus és Clemente felkapaszkodott az egyik dombra. Amikor felértek a tetejére, a zseblámpájukkal az aprócska völgyet pásztázták, amelynek a közepén a *gendarmeria* – azaz a Vatikánvárosi Csendőrség – sárga szalaggal elkerített egy kis területet. A rendőrök már elvégeztek néhány vizsgálatot, biztosították a nyomokat, majd azt az utasítást kapták, hogy hagyják el a területet.

És tették ezt azért, hogy mi jöjjünk ide – mondta magában Marcus, majd odalépett a szalaggal jelzett határhoz, és a zseblámpa fényénél megpillantott valamit.

Egy meztelen emberi torzót.

Egyből a *Belvederei torzó* jutott az eszébe: Herkules hatalmas, megcsonkított szobra, amit pont a Vatikáni Múzeumban őriznek, és ami Michelangelót is megihlette. De nem volt semmi költői annak a szegény nőnek a maradványaiban, aki ezt a bestiális kegyetlenséget elszenvedte.

Valaki letépte a fejét, mindkét karját és lábát, amelyek tőle pár méterre heverték szétszórva egy fekete, széttépett ruhával együtt.

– Tudjuk, hogy ki ez a nő?

– Egy apáca – felelte Clemente. – Van egy apró kolostor az erdőn túl – mondta maga elé mutatva. A kiléte titok, ez a rendjük egyik szabálya. De azt hiszem, ez itt most nem számít.

Marcus lehajolt, hogy jobban szemügyre vegye a nő maradványait. Világos bőre volt; apró keblét és nemi szervét szeméremetlenül feltárta. Szőke, rövid haja, amit azelőtt fátyol fedett, most láthatóvá vált a levágott fejen. Kék szemét az ég felé fordította, mintha könnyörogne. *Ki vagy?* – kérdezte a tekintetével a penitenciárius. Mert még a halálnál is rosszabb sorscsapás, ha név nélkül hal meg az ember. *Ki tette ezt veled?*

– A nővérek néha sétálni szoktak az erdőben – folytatta Clemente. – Itt szinte sosem jár senki, így zavartalanul imádkozhatnak.

Az áldozat a klauzúrárt választotta – gondolta Marcus. Fogadalmat tett arra, hogy a nővértársaival együtt elszigetelje magát az emberiségtől. Most pedig valaki más gonoszságát tette közszemlére.

– Nehéz megérteni ezeknek az apácáknak a döntését. Sokak szerint inkább kimehetnének az emberek közé jótékonykodni, ahelyett hogy bezárkóznak egy kolostor falai közé – jelentette ki

Clemente, mintha olvasna a gondolataiban. – De a nagymama mindig azt mondta: „Fogalmad sincs, hányszor mentették meg a világot ezek a kis apácák az imáikkal!”

Marcus nem tudta, mit gondoljon erről. De úgy vélte, hogy a világ nem tekintheti magát megváltottnak, ha egy ilyen szörnyű halállal szembesül.

– A sok évszázad alatt sohasem történt itt ehhez fogható eset – fűzte hozzá Clemente. – Nem voltunk rá felkészülve. A *gendarmeria* belső nyomozásokat fog folytatni, de nincsenek megfelelő eszközeik egy ehhez hasonló ügy felderítésére. Tehát nincs törvényszéki orvos, sem helyszínelők, sem boncolás, sem pedig ujjlenyomat- vagy DNS-levétel.

Marcus megfordult, és merőn nézte.

– Akkor miért nem kérnek segítséget az olasz rendőrségtől?

A két állam között megkötött szerződések szerint a Vatikán szükség esetén az olasz államhoz fordulhat. Ezt a segítséget azonban csak a bazilikába áramló zarándokok tömegének ellenőrzésére szokták igénybe venni, hogy megelőzzék a téren a kisebb-nagyobb bűncselekményeket. Az olasz rendőrségnek csak a Szent Péter-székesegyházba vezető lépcső alsó fokáig van hatásköre. Hacsak a Vatikán nem áll elő egy különleges kéréssel.

– Az nem fog megtörténni, erről már döntöttek – jelentette ki Clemente.

– Hogy fogok nyomozni a Vatikánban anélkül, hogy észrevennének, vagy ami még ennél is rosszabb: hogy rájönnének, ki vagyok?

– Nem fogsz. Akárki is tette, az kívülről jött.

Marcus nem értette.

– Honnan tudod? – kérdezte.

– Ismerjük az arcát.

Ez a válasz meglepte a penitenciáriust.

– A holttest legalább nyolc-kilenc órája van itt – folytatta Clemente. Ma kora reggel a biztonsági kamerák felvételt készí-

tettek egy gyanús férfiről, aki a park környékén kódorgott. Szolgálati ruhát viselt, de kiderült, hogy elloptak egy egyenruhát.

– Miért éppen ő lehet az?

– Nézd meg magad!

Clemente egy kinyomtatott képkockát adott át neki. Egy kerétnak öltözött férfi volt rajta, akinek az arcát részben eltakarta a sapkája szemellenzője. Kaukázusi, meghatározhatatlan korú, de biztosan ötvenen felüli személy. Egy szürke válltáska volt nála, aminek az alján egy sötétebb folt volt látható.

– A csendőrök meg vannak győződve arról, hogy egy kisebb fejsze vagy valami hasonló lehet benne. Kevéssel azelőtt használhatta, és a folt, amit látsz, valószínűleg vér.

– Miért épp fejsze?

– Mert ez az egyetlen fegyver, ami itt megtalálható. Ki van zárva, hogy kintről bármit be tudott volna hozni, és át tudott volna jutni a biztonsági kapukon, ahol fémdetektoros őrcök állnak.

– De magával vitte, hogy megsemmisítse a nyomokat, ha netalán a csendőrök az olasz rendőrséghez fordulnak.

– A kijutás egyszerűbb, nincs ellenőrzés. Meg aztán ahhoz, hogy feltűnés nélkül kijusson, elég, ha a zarándokok vagy turisták tömegébe vegyül.

– Egy kerti szerszám...

– Még ellenőrzik, hogy nem hiányzik-e valami.

Marcus újra szemügyre vette a fiatal apáca maradványait, és szinte észrevétlenül megszorította a nyakában lógó medált, amely Szent Mihály arkangyalt ábrázolta, amint előrántja tüzes kardját; ő volt a penitenciáriusok védőszentje.

– Mennünk kell – jelentette ki Clemente. – Lejárt az időnk.

Ebben a pillanatban suhogás törte meg az erdő csendjét. Egyre közelebről hallatszott. Marcus felpillantott, és árnyak tömegét látta felbukkanni a sötétből. Néhányan gyertyát tartottak a kezükben. A gyenge láng homályos fényében egy csoport sziluettje körvonalazódott. A fejüket és az arcukat sötét lepel fedte.

– A nővértársai – mondta Clemente. – Érte jöttek.

Életében mindössze ők ismerhették, miként is nézett ki. A halála után csak ők gondoskodhatnak a teteméről. Ez a szabály.

Clemente és Marcus hátrébb léptek, hogy szabadon hagyják a helyszínt. A nővérek csöndben körbeállták az apáca földi maradványait. Mindegyik tudta, mit kell tennie. Néhányan fehér vásznakat terítettek ki, mások összeszedték a földről a testrészeket.

Marcus csak akkor vette észre azt a hangot. Monoton züm-mögés hallatszott a fátylak alól. Egyfajta litánia. Latinul imádkoztak.

Clemente megragadta Marcus karját, és elhúzta onnan. Ő pedig ment vele, de ebben a pillanatban az egyik apáca mellette haladt el. Ekkor teljesen kivehetően meghallott egy mondatot.

– *Hic est diabolus.*

Az ördög itt van.

Első rész

A SÓGYERMEK

1

A hideg éjszakában Clemente letekintett a lábánál elterülő városra.

Senki sem mondta volna, hogy a Pincio kőkorlátjára támaszkodó férfi egy pap. Előtte paloták és kupolák hosszú sora, amelyek közül kimagaslott a Szent Péter-bazilika. Fenséges panoráma, amely mit sem változott az évszázadok során, míg az odalent nyüzsgő élet mákszemnyinek és múltékonynak tűnt.

Clemente a várost csodálta, nem véve tudomást a közeledő léptekről.

– Nos, mi a válasz? – kérdezte, mielőtt még Marcus melléje lépett volna. Egyedül voltak.

– Semmi.

Clemente bólintott. Cseppet sem volt meglepődve; majd megfordult, és szemügre vette a paptársát. Marcus meglehetősen nyüzsgőnek látszott, arcán többnapos borosta.

– Már egy év telt el azóta.

Clemente egy percig hallgatott, és vizsgálódó tekintettel a szemébe nézett.

Tudta, mire utal: egy év telt el azóta, hogy a Vatikán kertjében megtalálták a meggyilkolt apáca torzóját. E hosszú idő alatt a penitenciárius nyomozása nem vezetett semmi eredményre.

Semmi nyom vagy bizonyíték, de még gyanúsított sem volt. Semmi az égarda világon.

– Csak nem szándékozol feladni? – kérdezte.

– Miért, megtehetném? – vágott vissza Marcus csípősen. Ez az ügy kemény próbatétel elé állította. A hajtóvadászat a bizton-

sági kamera képkockáján látható kaukázusi, ötvenes férfi után nem járt semmilyen eredménnyel.

– Senki sem ismeri, soha senki nem látta. Ami a legjobban dühít az egészben, az az, hogy ismerjük a fizimiskáját. – Szünetet tartott, és a barátjára nézett. – Újra ellenőriznünk kell a Vatikánban dolgozó laikusokat. És ha semmi sem derül ki, úgy átérünk a klerikusokra.

– Ha egyikük se hasonlít a fotóra, minek vesztegessük az időnket?

– Ki biztosít bennünket arról, hogy a gyilkos nem élvez belső védelmet? Hogy valaki nem falaz neki? – Marcust nem hagyta nyugodni a dolog. – A válasz a városfalon belül keresendő. Ott kéne nyomoznom!

– Jól tudod, hogy meg van kötve a kezünk. Ezt nem tehetjük meg az úgy bizalmas jellege miatt.

Marcus tudta, hogy mindez csak kifogás. Egyszerűen attól féltek, hogy ha Marcus beleüti az orrát a dolgaikba, esetleg rájön valamire, aminek köze sincs az ügghöz.

– Engem csak az érdekel, hogy megtaláljuk a gyilkost – mondta, és Clemente elé állt. – Meg kell győznöd a prelátusokat arról, hogy vonják vissza a korlátozást.

Clemente egy kézlegyintéssel elvetette ezt a lehetőséget, mint valami badarságot.

– Azt sem tudom, kinek van hatalma ezt megtenni.

Az alattuk elterülő Piazza del Popolón turistacsoportok haladtak keresztül, akik éjszakai városnézést tartottak a csodás műemlékek között. Vajon tudták, hogy pont azon a helyen valaha egy diófa állt? Ez alá temették a „véreskezű” Nero császárt, akiről az ellenségei azt híresztelték, hogy Krisztus után 64-ben elrendelte, hogy borítsák lángba Rómát. A rómaiak úgy tartották, hogy démonok lakják azt a helyet. Ezért az 1000. év környékén II. Paszkál pápa elrendelte, hogy égessék el a diófát a császár exhumált hamvaival együtt. Ezután építették meg a Santa Maria

del Popolo-templomot, amelyben a főoltáron lévő domborművön még ma is látható a pápa, aki azzal foglalatoskodik, hogy kivágja Nero fáját.

Ez Róma – futott át Marcus agyán. Olyan hely, ahol minden feltárt igazság egy titkot rejt magában. Ugyanakkor számos legenda övezi. Így senki sem tudhatja, hogy valójában mi rejtőzik a dolgok mögött; hogy ne kavarják fel túlságosan az emberek lelkét. Ezeknek az apró, jelentéktelen teremtményeknek a lelkét, akiknek fogalmuk sincs arról, hogy folyamatosan milyen rejtett csaták zajlanak körülöttük.

– Lassan fontolóra kell vennünk azt a lehetőséget is, hogy sose fogjuk elkapni – mondta Clemente.

De Marcusnak nem állt szándékában feladni.

– Bárki volt is a tettes, ismerte a járását a városfalon belül. Tanulmányozta a helyszíneket, az ellenőrzési procedúrát, kiját szotta a biztonsági rendszert.

Az, amit az apácával tett, bestiális volt. De a kivitelezése egy logikus tervre vallott.

– Egyvalamire rájöttem – jelentette ki a penitenciárius. – A hely, az áldozat és a gyilkosság módjának a kiválasztásával üzeneteket akart küldeni.

– Kinek?

Hic est diabolus – gondolta Marcus. A gonosz betette a lábát a Vatikánba.

– Valaki azt akarja tudatni, hogy egy szörnyű titok rejlik a Vatikán falain belül. Ez egy próba... egyfajta teszt... Előre látta, hogy mi fog történni: nehéz lesz válaszokat találni, és a nyomozás elakad. Mert a magasabb körök szívesebben maradnak meg a kételyeiknél, mintsem megkockáztassák azt, hogy az alaposabb kutatások során esetleg fény derüljön valamire. Talán egy eltemetett, másfajta igazságra.

– A vádad súlyos... Ezzel ugye tisztában vagy?

– Nem érted, hogy pontosan ezt akarja a gyilkos? – folytatta eltökélten Marcus.

– Hogy lehetsz ebben ilyen biztos?

– Különben újra ölt volna. Ha nem tette, az azért van, mert elég neki, ha tudja: elszórta a gyanú magjait, és egy szegény apáca brutális meggyilkolása semmiség, amikor sokkal nagyobb titkokat kell megőrizni.

Clemente, mint mindig, most is próbált békéltető hangnemet megütni.

– Nincs bizonyítékod. Mindez csupán teória, a te elméleted. Marcus azonban nem tágított.

– Kérlek, beszélnem kell velük! Én meg tudnám győzni őket. – Az egyházi feljebbvalókra utalt, akiktől a barátja az eligazításokat és az utasításokat kapta.

Amióta három évvel ezelőtt megtalálta egy prágai kórházi ágyon, és felkarolta az emlékeit vesztett, rettegéssel teli férfit, Clemente egyszer sem hazudott neki. Gyakran kívárta a megfelelő pillanatot ahhoz, hogy eláruljon neki valamit, de sohasem hazudott.

Marcus ezért bízott benne.

Sőt, azt is mondhatta volna, hogy Clemente jelentette számára a családot. A három év alatt ő volt számára az egyetlen kapocs az emberiséggel.

– Senkinek sem szabad tudnia rólad, sem pedig arról, amit csinálsz – szokta neki mondani. – A tét az ügyünk fennmaradása és a ránk bízott feladat kimenetele.

Clemente mindig azt mondta neki, hogy feljebbvalói csak az ő létezéséről tudtak.

Csakis Clemente ismerte az arcát.

Amikor Marcus rákérdezett, hogy mire fel ez a nagy titokzattosság, a barátja azt mondta:

– Így saját maguktól is meg tudod védeni őket. Nem érted? Ha minden más intézkedés kudarcba fulladna, ha a gátak hiába-

valónak bizonyulnának, akkor is kell lennie valakinek, aki öröködik. Te vagy az utolsó mentsváruk.

Marcus gyakran eltöprengett rajta: ha ő jelenti a hierarchia utolsó lépcsőfokát, a csöndes, feladatvégző embert, az odaadó szolgát, aki elvégzi a piszkos munkát, és Clemente a közvetítő, akkor vajon ki lehet a csúcson?

Az elmúlt három évben igyekezett mindent megtenni, hogy hűséges maradjon annak a szemében, aki – és ebben biztos volt – onnan fentről mérlegeli a cselekedeteit. Abban reménykedett, hogy ez lehetővé teszi számára azt, hogy egy magasabb szintű tudásra tegyen szert, és végre találkozhasson valakivel, aki elmagyarázza, miért hozták létre ezt az igen hálátlan munkakört, és miért pont őt választották ki erre a feladatra. Mivel elveszítette az emlékezőképességét, nem tudta megmondani, hogy ez az ő döntése volt-e; hogy a prágai események előtti Marcusnak volt-e valami szerepe mindebben.

De semmi sem történt.

Clemente közvetítette számára a parancsokat és a megbízatásokat, amelyek szemlátomást csak az egyház óvatos és néha kifürkészhetetlen bölcsességét tükrözték vissza.

De minden megbízatás mögött kirajzolódott valakinek az árnya.

Minden alkalommal, amikor kicsivel többet szeretett volna megtudni, Clemente egyetlen mondattal zárta le a kérdést, amelyet türelmesen, jóindulatú arckifejezéssel ejtett ki. Most is így tett azon a teraszon, a titkos város csodái előtt, hogy visszafogja Marcus sürgetését.

– Nekünk nem adatott meg a kérdés, sem pedig a tudás. Nekünk csak engedelmeskednünk kell.